

Първа глава

Нел погледна към таблото за заминаващи полети и почти ѝ се зави свят. Рим. Лагос. Лос Анджелис. Банкок. Мисълта, че от това място може да лети по цялото земно кълбо, да стигне, докъдето пожелае, за броени часове, беше главозамайваща. Навсякъде по света – само дето в момента единственото място, където искаше да бъде, беше у дома, в своя не съвсем хубав апартамент, за предпочитане под завивките, с дръпнати завеси. Причината не се състоеше в това, че леглото ѝ беше особено удобно: матрактът все още потъваше от едната страна, носейки спомена за мъжа, който бе спал на него за последно преди година. Всеки път, когато се обръщаше през нощта, Нел си го припомняше.

Сканира списъка с дестинации и най-накрая го намери: Ню Йорк, отлита в 8:20 сутринта, а после с удебелен шрифт и зелени главни букви: „Без закъснение“. Стомахът ѝ се сви и тя протегна ръка към телескопичната дръжка на взетия назаем куфар. Ако събитията от изминалите месеци вече не бяха опровергали идеята, че можеш да „получиш“ най-искреното си желание просто като „помолиш Вселената“, то това решаваше нещата веднъж завинаги – защото колко пъти през последните няколко дни Нел беше молила Вселената да отмени този полет? Но ето че самолетът я чакаше на асфалта отвън. Дори нямаше приличието да закъснее. *Може ли да ти прилошее още докато си на земята*, зачуди се тя и преглътна надигащата се в гърлото ѝ паника.

Още не беше дори шест часът сутринта, но жената на гишето за регистрация изглеждаше готова за вечеря навън с приятелки и за повече от една чаша мартини. Ръката на Нел се стрелна към собствената ѝ червеникаворуса

коса, подстригана късо. Беше се изсипала от леглото в 4:30 сутринта и паднала директно в таксито, без да помисли за външния си вид, но под хирургически ярките светлини на летищния терминал съжали, че поне не е сресала косата си. Не беше супермодел – беше с около метър по-ниска за това, ако не друго – но заради фините ѝ черти, заоблени като ябълки бузи и устни като розова пъпка хората често ѝ казваха, че прилича на елф, което тайно я радваше, тъй като я караше да мисли за Лив Тайлър във „Властелинът на пръстените“. Ако трябваше да бъде честна със себе си обаче, двете нямаха нищо общо. А и тази сутрин определено беше повече орк, отколкото елф.

– Колко багаж ще чекирате днес? – попита служителката.

– Само този, благодаря ви.

– А носите ли някой от тези предмети в багажа си? – Жената вдигна пред очите ѝ ламиниран списък със забранени стоки и го потупа с дълъг червен нокът.

Докато преглеждаше списъка, Нел усети как лицето ѝ се сгорещява. Ухили се на служителката в опит да изобрази вятърничава невинност, но крайният резултат беше, че изглеждаше по-подозрителна и от крадец. Със същия успех можеше да носи ненова табела над главата си с надпис: „Контрабандистка“. За щастие обаче ценният товар, който беше скрила в куфара си, увит в любимия ѝ пуловер, не присъстваше в списъка със забранени предмети. И все пак се тревожеше какво ще стане, ако го открият. За всичките ѝ трийсет и седем години живот опитът на Нел в летенето се ограничаваше до импулсивни прескачания от дома ѝ в Англия до Европа. Не че не харесваше идеята за пътуване – напротив, мечтаеше да отиде на сафари в Африка или да се катери в Хималаите – но подобно на много от мечтите си през годините, така и не бе успяла да реализира тези, а сега беше твърде късно. Вместо Малибу или Милано животът ѝ се беше калцирал върху няколко квад-

ратни километра от скучното крайно лондонско предградие и с всяка изминала година тя усещаше, че съществуването ѝ се свива все повече и повече, докато накрая, както предполагаше, просто щеше да... изчезне.

– Място до пътеката или до прозорец? – попита служителката.

– Което е по-близо до аварийния изход. – Възнамеряваше тонът ѝ да бъде шеговит, но дори за собствените си уши прозвуча някъде между уплашена и паникьосана.

Служителката пренареди гримираното си лице и изкуствените си мигли в съчувствено изражение.

– Страхувате се от летенето?

– О, добре съм, само малко съм загубила практика.

– Нямате никакъв повод за притеснение. Отпуснете се, закусете, гледайте филм. Ще бъде забавно! Добре, ето я бордната карта. Качването е на изход двайсет и две в седем и половина. Насладете се на полета си, госпожице Суифт.

Нел си проправи път по пътеката в самолета, като се навеждаше, за да мине покрай пътници, вдигащи чантите си в багажните отделения, докато не намери мястото си точно отзад до тоалетните. Беше в средата на редица от пет седалки, така че нямаше нито пътека, нито прозорец, освен това беше възможно най-далеч от аварийния изход. Служителката на регистрацията очевидно беше решила, че се нуждае от физическото успокоение на двама души, притискащи я от двете страни, вместо от лесен достъп до надуваемата аварийна пързалка.

Когато се настани на мястото си, жена с наръч от чанти и деца спря в края на редицата.

– Почакайте, деца, мисля, че сме ето тук. Казах ЧАКАЙТЕ! – Тя сграбчи малко дете, което се опитваше да се измъкне, след което погледна към Нел с извинителна гримаса. – Съжалявам, мисля, че изтеглихте късата клечка: ние сме до вас.

– О, няма проблем, моля, не се тревожете. – Нел харесваше деца. Освен това в момента приветстваше всяко разсейване от мисленето за това как тази огромна буца метал ще остане във въздуха през осемте часа, за които щяха да стигнат до Ню Йорк.

Жената се усмихна с облекчение.

– Добре, Тайлър, Зоуи, вие седнете от другата страна на дамата. – Двете по-големи деца започнаха да се катерят по Нел. – Тайлър, полека с лактите! Наистина съжалявам.

– Честно, не е проблем – увери я Нел, докато помагаше на момиченцето да седне на мястото си. – Но не предпочитате ли всички да седнете заедно?

– Това е много мило, но ще се държат по-добре, ако са разделени.

След няколко хаотични минути на раздаване на играчки, напитки и закуски и обезопасяване на малкото дете, жената потъна в седалката до Нел. По-големите деца веднага извадиха таблетите си, сложиха си слушалки и станаха неподвижни и безшумни като восъчни фигури.

Когато самолетът започна да се движи бавно към пистата, Нел преглътна буцата, която се бе образувала в гърлото ѝ, и извади романа, който си беше купила на летището. Опита се да пренебрегне свиването на стомаха си и разгърна първата страница с намерението да почете за разсейване. Със същия успех обаче романът можеше да е написан на литовски, защото тя не можа да асимилира и една думичка. Миг по-късно знакът за закопчаване на колана светна с тихо пиукане, а след още миг самолетът започна да набира скорост. Нел се огледа уплашено – никой друг ли не беше чул странния шум? – а когато самолетът се отдели от земята, се откача от всяка преструвка, че чете, стисна подлакътниците и краката ѝ заблъскаха пода, сякаш се опитваха да натиснат спирачките.

– Добре ли си, скъпа? – попита загрижено съседката ѝ по седалка. Очите на Нел бяха стиснати, но тя можеше прекрасно да си представи точно колко *недобре* изглежда.

– Добре съм, благодаря – измърмори, докато усецаше как кокалчетата на пръстите ѝ побеляват, а вътрешностите ѝ сякаш потъват, докато самолетът се издигаше все по-нагоре. – Само съм малко нервна.

– Искаш ли да си поговорим? Това може да отклони ума ти от полета, а аз си *умирам* за разговор с възрастен.

Нел успя да кимне.

– Страхотно! Е, аз се казвам Сара, а ти си?

– Нел – промърмори тя през стиснати зъби, докато цялото ѝ същество беше съсредоточено върху поддържа-нето на самолета във въздуха само чрез силата на волята ѝ. – Приятно ми е да се запознаем.

– И на мен, Нел. Децата и аз сме на път за вкъщи в Кънектикът, след като погостувахме на леля ми, която живее в Уиндзор. Знаеш го, нали, където кралицата има замък?

– Мхм.

– За съжаление, съпругът ми Ерик трябваше да остане вкъщи. Работа. – Сара въздъхна. – Шефът му е *брутален*. Ерик е във финансовия сектор, офисът му е в Ню Йорк. Била ли си там преди?

– Не, не съм. – Двигателите бяха спрели да бучат толкова тревожно и Нел се осмели да отвори очи. – Всъщност това е първото ми пътуване до Щатите.

– Наистина? И какво те води в Ню Йорк?

– Просто там е връзката ми със следващия полет. Крайната ми дестинация е Върмонт, малко градче на север, наречено Танзи Фолс.

– О, чака те угощение за сетивата! Върмонт е толкова красив, ще ти хареса.

– Да, звучи много красиво, но... – Как да обясни на непозната колко ужасяващо беше за нея всичко това: да се отправи към другия край на света съвсем сама и в град,

където не познава никого? – Никога преди не съм летяла сама. И е доста далече от дома – съумя да каже.

– Разбира се, но животът не е ли именно в това да излезеш от зоната си на комфорт и да опиташ нови неща? Как се казваше? „Почувствай страха и въпреки това го направи!“ Магията се случва извън зоната на комфорт!

Нел се усмихна и кимна учтиво, но честно казано, тази мила дама горко грешеше. Никога не беше разбирала защо да излезеш от зоната си на комфорт се смята за нещо толкова положително. Хайде де, та уликата се криеше в името! Зона на *комфорт*? Що се отнасяше до прегръщането на страховете, то със сигурност рефлексът „бий се или бягай“ се беше развивал в продължение на хилядолетия с основателна причина. Тя избираше бягството всеки път. Само не и в този конкретен случай.

Знакът за задължителни колани изгасна и стюардесите станаха и започнаха да приготвят количката с напитки. Хватката на Нел върху подлакътниците се разхлаби малко и тя погледна Сара с благодарност.

– Справяш се страхотно, Нел – каза Сара, като я потупа по ръката. – И така, в Лондон ли живееш?

– Точно до Лондон. Имам апартамент близо до парк. Страхотен е за разходки на кучета. Имам малтийски териер на име Мумин. – Нел бръкна в джоба си и извади телефона си, за да ѝ покаже снимката на заключения екран. Дори само гледката на пухкавата малка муцунка на Мумин я успокои; май наистина трябваше да го вземе със себе си като куче за емоционална подкрепа.

– О, много е сладък. Кой се грижи за него, докато те няма? Съпругът ти?

Нел трепна.

– Не, при родителите ми е. Не съм женена.

– Щастливка – засмя се Сара и подбели очи. Ако бе забелязала дискомфорта на Нел при споменаването на съпрузи, любезно се престори, че не е. – Какво ще правиш на почивката си?

– Ами аз всъщност не съм на почивка, строго погледнато. Отивам до Танзи Фолс на нещо като... мисия, дадена ми от най-добрата ми приятелка.

– О? Тя там ли живее?

– Не, тя... – Нел замълча. Думите, които се готвеше да изрече, все още ѝ се струваха толкова неестествени, сякаш рецитираше реплика от филм. – Тя почина. Преди месец. Имаше рак. Казваше се Меган.

Сара изглеждаше потресена.

– О, много съжалявам, колко ужасно е това. И толкова млада!

– Да така е. – Нел се загледа в ръцете си, мъката отново заплашваше да я погълне цяла. Беше прекарала голяма част от последните няколко месеца в сълзи, те идваха лесно, когато беше сама – понякога дори без предупредително ридание, просто капеха от очите ѝ като от развален кран, но идеята да заплаче публично, пред тази мила непозната, я ужасяваше. – Причината да отида във Върмонт е, че Меган ме помоли да разпръсна праха ѝ от планина, която е била специална за нея, докато е растяла.

Но всъщност това, което Меган искаше от нея през следващите две седмици, беше много повече.

Втора глава

– Добро утро и добре дошли в Бърлингтън, Върмонт, местно време шестнайсет часът и двацет минути. Температурата на земята е хладните минус седем градуса, а по-късно тази вечер се очакват снежни виелици, така че се облечете добре и стойте на топло, приятели! Безопасно пътуване и отново ви благодарим, че летите с нас.

Нел надникна през прозореца на самолета зашеметена от облекчение, че най-накрая се е върнала на твърда земя. Светът навън не ѝ беше организиран най-зрелищното посрещане: небето бе натежало от облаци и единственият сняг, който можеше да види, беше натрупан в мръсни, добре отгъпкани купчини по пистата. В далечината почти успя да съзре контурите на тъмни хълмове срещу хоризонта. Не беше точно зимната страна на чудесата, която си беше представяла.

След лудостта на нюйоркското летище „Джон Ф. Кенеди“ спокойният уют на Бърлингтън беше облекчение. Тя мина през паспортната проверка и вземането на багажа за броени минути, скочи в първото такси и съвсем скоро прелиташе покрай плетеницата от заведения за бързо хранене и магазините за преоценени стоки около летището. Шофьорът не беше в приказливо настроение, което напълно я устройваше, и скоро движението на колата я унесе.

Когато отново отвори очи, събудена от изключването на двигателя, навън беше тъмно. Отне ѝ момент, за да си спомни къде е. Ако съдеше по слюнката, стекла се по бузата ѝ, беше спала дълбоко, но нищо чудно – в Лондон със сигурност вече беше минало полунощ.

– Госпожице? Пристигнахме – информира я шофьорът,

като срещна погледа ѝ в огледалото за обратно виждане.
– Добре дошла в Танзи Фолс.

Нел надникна сънено през прозореца си. Съдейки по това, което се виждаше, бяха спрели на главната улица на града: можеше да различи редица магазини с неоновы знаци и флагове отпред, а малко по-нататък на няколко етажа височина се извисяваше тънкия бял шпил на църква, макар че без светлината, с която беше свикнала в Лондон, беше невъзможно да види повече.

– Чудесно, благодаря – каза Нел, като потри очи. – Ще отседна в... – Главата ѝ изведнъж се изпразни и тя потърси в чантата си писмото на Меган, за да провери подробностите. – Странноприемница „Покритият мост“?

Шофьорът махна с ръка към страничния прозорец.

– Точно тук сме.

– О, добре, благодаря – смотолеви тя, все още опиянена от съня. Намираще се на хиляди километри от дома си и в момента усещаше всеки един от тях. След това се окопоти и погледна накъде беше посочил шофьорът. Когато зърна „Покритият мост“, сърцето ѝ се извиси към небесата като балон с хелий.

Приличаше ѝ на холивудски декор за снимането на някой от романтичните филми, които обичаше да гледа през неделните следобеди – където героинята е възхитително непохватна (но винаги спечелва мъжа на мечтите си), черешовият пай е основна част от менюто, а целувките в дъжда са безкрайно романтични, а не студени и жвакащи. Странноприемницата се простираше от пресечка до пресечка, тухлените ѝ стени бяха в тъмночервен цвят, а по протежение на всеки от двата ѝ етажа минаваше редица широки касетирани прозорци с кепенци в смърчовозелено. Имаше голяма предна веранда, поддържана от бели колони и покрита с просторен балкон, но онова, което очарова Нел, бяха детайлите, защото си личеше с колко любов са направени: сандъчетата, преливащи от зеленина и осеяни с приказни светлини, лю-

леещите се столове, подредени по верандата, боядисани в същия зелен цвят като кепенците, и двете идентични капандури, които се подаваха като развеселено повдигнати вежди над покрива. Бяла ограда обвиваше цялата сграда като панделка – сравнението беше напълно подходящо, защото в този момент Нел се чувстваше така, сякаш Меган ѝ е направила най-прекрасния подарък.

Тя слезе от таксито, вдиша с наслада внезапната миризма на студ и задърпа куфара си към входа, над който висеше табела, изписана с красиви златни букви: „Добре дошли в странноприемница „Покритият мост“, а отдолу с по-дребен шрифт бе написано „Бели Коледи от 1878 г.“. Усмихна се развълнувано; досега не беше преживявала бяла Коледа и мисълта, че такава очевидно бе гарантирана в Танзи Фолс, я накара да хареса мястото още повече.

Щом влезе във фоайето, Нел се почувства така, сякаш е пристъпила в нечия бърлога: имаше голям огън на дърва, едната стена беше покрита от пода до тавана с рафтове с книги и еkleктична комбинация от малки предмети, които изглеждаха така, сякаш са били събирани през годините от ваканции и антикварни магазини, а не „курирани“ от интериорен дизайнер. Беше стая, на която не ѝ пукаше дали е готина. Единствената ѝ цел беше да те прегърне за добре дошъл.

– Здравейте, как мога да ви помогна? – Една жена се беше появила на вратата срещу входа. Беше облечена в дънки и карирана риза, а светлокафявата ѝ коса бе събрана в небрежен кок, застопорен с химикалка.

– Бих искала да се регистрирам. Казвам се Пенелъпи Суифт.

– Дадено. – Жената отвори книга с кожени подвързия върху дървена маса в рустикален стил, която очевидно служеше за рецепция. – А, да, ето ви. Добре дошла, госпожице Суифт. Казвам се Кони Остин и съм управителката на „Покритият мост“. Как беше пътуването ви?